

Op de goede weg

Vorige week vrijdag was het zover. De inauguratie van Donald Trump tot de nieuwe president van de Verenigde Staten van Amerika vond plaats. Voordat hij met één hand op de grondwet en de bijbel zijn trouw beloofde, sprak een Spaanstalig geestelijk leider een gebed uit. Hij sprak de beginwoorden van de Bergrede volgens Matteüs die we zojuist hebben gehoord. Ik was verrast dat deze woorden op dat moment en op die plaats klonken: Gelukkig wie arm van Geest zijn, want voor hen is het koninkrijk van de hemel. Gelukkig die verdriet hebben....

Voor wie waren die woorden bedoeld? Voor de vele miljoenen mensen uit Zuid-Amerika die proberen te overleven en voor weinig loon het zware werk in de VS verrichten en elke dag met uitzetting en een muur worden bedreigd? Om hen moed te geven en opnieuw te verkondigen dat God aan de kant van de armen staat!

Of waren deze woorden bedoeld voor de nieuwe president als een kritische herinnering dat de weg naar een nieuwe toekomst voor allen, niet te bereiken valt door van het land een handelsonderneming te maken met een sterke leider die slechts in één ding gelooft: Amerika op één. Welk Amerika trouwens? Het eigenbelang van witte mannen op de troon en alle vreemde anderen buiten de deur?

Terwijl de bergrede de weg wijst van kwetsbare openheid en gastvrijheid, van elkaar recht doen en solidair omhelzen. Het zijn de zachte krachten, de ongekende menslievende stroom die de bron is van elke mens, die het geweld en het onrecht van de neo-liberale markteconomie zullen omvormen tot een echte samenleving. Waar eindelijk alle mensen in vrede met elkaar zullen leven en in harmonie met moeder aarde en de dieren en planten zullen samenwonen. Deze oeroude droom van een aards paradijs, die God in mensen droomt.

Of bedoelde deze kerkelijk leider met deze woorden uit de bergrede de nieuwe president geestelijk en spiritueel op te tuigen en te versieren tot een bijna goddelijke status? Want de woorden van het evangelie zijn voor privé-gebruik, een spiritueel kappelletje dat niets te maken heeft met politiek en maatschappij en Gods revolutionaire veranderkracht, die de Geestkracht wordt genoemd. Godsdienst als een rustbed dat alles bij het oude laat en geen schietstoel die een mens de wereld in schiet! Liever olie en kolen, dan wind en water en zonne-energie!

Hoe anders spreekt en handelt Jezus die als een nieuwe Mozes de berg opgaat, waar hemel en aarde elkaar raken en ontmoeten. Hij ziet de menigte en in die menigte ziet hij het koninkrijk aanbreken in mensen die arm van geest zijn, die verdriet hebben, die zachtmoedig, genegen, zuiver van hart zijn, mensen die hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Kortom mensen die in contact staan met de echtheid van hun bestaan. Kwetsbaar en open. Die het

gemis, het tekort, de pijn en het verlies, de armoede en hun diepste behoeften tonen en erkennen en daardoor de deur openen naar troost, vervulling, samen-zijn en verlossing. Wie de leegte aandurft, zijn angst loslaat en zich overgeeft, komt in de ruimte van de liefde. De goddelijke liefde van het Koninkrijk. Het zijn mensen die durven ingaan op de uitnodiging die in Jezus klinkt: draai je om, het Koninkrijk van de hemel is dichtbij. Dat is een uitnodiging en geen gebod, geen opdracht, geen moeten, maar een uitnodiging van een goede vriend(in) die je met open armen uitnodigt om hierheen te komen, een mogelijkheid, een mogen.

Wat probeer ik eigenlijk te zeggen? Dat de goede weg die de bergrede opent zo anders is dan wat in onze huidige cultuur gangbaar en dominant is. Rijk worden, doelgericht je strategie uitzetten, het gelijk aan jouw kant hebben, succesvol zijn, gezond en jong, druk en de hele dag online, kortom een riskant eisenpakket dat we onszelf opleggen en dat veel van ons vraagt. Op het randje van overspanning hollen we de dagen door. Een klein wonder dat het vandaag nog goed gaat, maar daar staan we amper bij stil. Verdriet, honger, ongeluk, lijden, verlies, de dood, de andere donkere kant van ons bestaan proberen we zoveel mogelijk uit het zicht te houden of met pillen en andere drugs te verdoven en te verhelpen. En zo lossen we ons leven op. Bedenken we de ene oplossing na de andere. Het leven is tenslotte maakbaar en in jouw hand. Wat je doet en denkt, bepaalt wie je bent en waar je bent. Jij bent de oplossing die je kiest. Of moet je zeggen: ik ben iemand geworden door van alles en nog wat, allerlei gebeurtenissen die mij uitdaagden en invloed op me hadden, maar ben ik dat echt? Wie ben ik? Mens waar ben je? Een stille en verlossende vraag.

Stilstaan bij deze vraag: wie ben jij, waar ben jij? Betekent afdalen in je zelf. Op zoek gaan in je innerlijk door alle lagen van je harnas, je angsten, je pijn en verdriet heen. Stil luisteren en jezelf openen voor God. Niet verklaren en oplossen, maar je laten verlossen door de stilte die God is. En zo de bron naderen, de open ruimte, de innerlijke ruimte waar de ziel woont, je ware zelf in samenklank met de adem van God. Wie in contact komt met de bron die in ieder van ons diep verborgen leeft, die wordt arm van Geest, zachtmoedig, genegen, zuiver van hart en vreedstichter. De bron verlost en bevrijdt de mens. Zo is God in en tussen ons aanwezig als geestkracht die ons bezielt tot het vinden van creatieve oplossingen die het koninkrijk dichterbij brengen, een samenleving die recht doet aan alle mensen.

Amen

André Wesche

Gelezen: Matteüs 5,1-12